

„Danfseren“

et ugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika. Udgivet af DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

Bladet betales i Forud. Bestilling, Betaling, Adressforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

„Danfseren“ bliver sendt til Subskribenter, indtil udtryktelig Oplysning modtages af Ledigerne og af Gælder betalt, i Overensstemmelse med de foretagne Staters Lovlove.

Naar Løstene henoverer sig til Kolt, der averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysninger om det averterede, bedes de altid omtale, at de faa Advertisements i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Almanak.

Naar efter Kristi Fødsel 1900. Naar efter Verdens Stabelse 5900. Naar efter Reformationen 383. December. — 31 Dage.

Subskriptionspriser: 1 Aar \$1.00, 3 Aar \$2.50, 6 Aar \$4.50. Adresser: Blair, Nebr.

Table with 2 columns: Date (9 Dec to 29 Dec) and Content (various notices and advertisements).

Fra den nye Kreds.

Kredsmedet i Portland, Oregon.

Fra det bortleiede Togs Vinbuer tilkomte vi en lille Flok af Venner, som fulgte os til Banegaarden, et sidste Farvel. Det var en dejlig Morgen med Solkin og klar Himmel, hvad der nok ellers ikke siges om enhver Novembertid i Oregon.

Fra Jernbanestationen gik det hen til en i Nærheden liggende Præsidentskole, hvor en lille Flok af de til den nye Koloni allerede ankomne Landsmænd ventede paa os; her havde vi saa endnu et Næde. Fra Kirken gik det saa til Pastor Hansen's Hjem i Udlandet af Byen, hvor vi fandt haade Hjertelighed og Husvarm.

maal, og jeg tænkte paa det Vers i vor gamle Salme:

„Hvor dyrebare er dog din Miskundhed Gud, hvor Menneskebørnene bygge, i Mulm er Kærlighedsvingen bredt ud vi skulde os under dens Skygge“.

Ja, Herren velsigne Kolonien Dannebo og de Venner og Landsmænd, som der nu og i Fremtiden skal bo og bygge.

Efter at have budt Pastor Hansen og Familie Farvel, gik det fra Eugene atter syd paa mod Californiens lyste og solrige Gane. Eftermiddagen foaandt, Solen sank ned bag Vestens Bjerge, Aftenen saendte sine Stråler den lange Rejse laa foran os, der var Tid at tænke paa nyt og gammelt, og Tanker som og gif, men en Tante var den overvejende: O hvor ufølgelig god Herren er, hvor stort et saa til at tro, „enten vi lever eller vi da, er vi hans,“ „nu er vi Guds Børn, og det er endnu itteaaendbare, hvad vi skulle vorde.“

I saadanne Stunder, som vi jo ofte skulle bygge paa, men glæde os over som Ulyksaligt fra det høje, da forstaa vi ret „naar du uddobber mit Hjerte, da løber jeg dine Buds Vejle med Glæde,“ da ønsker man: a, gid dog hele Verden den Sag blot forfærdig det samme Sindelag maatte mere være i os, som var i Kristus Jesus, det Sind, der pntes over Jollet, det af hans Kærlighed drives til at være med at redde de forvildede og søge de fortabte, at styrke og gavne vore Brødre, at løbe med Standhaftighed paa den os anviste Bane.

Hestdagene i Portland er suundne, vi er hjemme igen ved den daglige Dont, men det, som bragtes med derfra, er ikke suundet, det skal for lang Tid hjælpe til at sige og sponge med gamle Kingo:

„Synd og Død med Strid og Plage, Ederes bitte Sagnedage, Kommer ej min Glæde ved“.

Saa en kærlig Giften og Tak til Præsidentskolen for Samværet i de Dage; Giften og Tak til Vennerne i Portland for al Venlighed og Gæstfrihed, Giften til Venner og Samfundssøgende trindt omkring i den forenede Kirke. Glem ikke at bede for Bestyrelsesmedlemmerne, og for os, som staar herude i Arbejdet. Ja, vor store Overherde, vor fælles Herre og Frelser, hvem Vore og Takken tilhører for alle Ting, velsigne os alle for sit Naans Stald. Amen. P. Rasmussen.

J Jacobsdal.

Et Eksempel paa, hvorledes Voertrigen nu føres

En engelsk Soldat (af et Højstolte-regiment) skriver den 29. Oktober fra Rodder River til „Daily News“: 50 Mand af Capetown ophjandsers blev affendt herfra til Jacobsdal under Anførsel af en Kaptajn og en Løjtnant for at besætte denne Plads. Vi havde i den sidste Tid uafbrudt været i Bevægelse og havde i de sidste 3 Dage kun sovet 4 Timer, saa vi var nederst udmattede. Jacobsdal er en Landsby (i Oranjeriet) paa omtrent 100 Huse, en Kirke og nogle Wa-rakker. Hidtil havde den været besat af 8 beredne Voldstædte. Ved vor Ankomst indtoererede Kaptajnen os, i Stedet for at Varsatte, i Teltene, som rejstes paa Torpedoplans midt i Byen. Denne var paa alle Sider omgivet af Huse.

Det udmattede Mandfolk gik straks til No. Ved Halvfemtiden om Morgenen opdagede Stildvognen et eller andet og udsatte et abvarende Raab, men i det samme faldt han til Jorden, gennemboort af to Kugler. Ved Lyden af Stubbene, sprang vi sjælligt op og modtoges i samme Vjeblik af en frøgtelig Salve fra Husene paa Torvets tre Sider. Til Højre og Venstre i Teltene faldt Mandene, døde og saarede. Fire Mand forjægte at naa Varsatterne, som kun var et halvt Hundrede Strid borte, men de blev alle stude ned. Det eneste, vi havde at gøre, var at taste os skabt ned paa Jorden og haabe det bedste. Rundt om stønnede de saarede, og nu og da hørte vi en Stemme, som udbrød: „Goodbye, Comrades, I'm hit“.

Stillingen var frøgtelig, saaledes som vi laa der, ude af Stand til at udrette noget som helst og hvert Vjeblik ventede den dødbringende Kugle. At løfte et Hoved var ensbetydende med Døden.

Efter at have udholdt denne Stilling en Times Tid, forjægte 5 af os at naa Hospitalet. Tre naaede Bygningen, een blev dræbt paa Dørtærskelen. En Kap-Artillerist forjægte at frelse en saaret Mand, som laa paa Pladsen. Retop som han bøjede sig over sin Kammerat for at lægge et Bind om hans Saar, blev han ramt af to Kugler og styrkede død til Jorden. Styrningen fortsattes til Kl. 2 1/2 om Eftermiddagen. Imidlertid havde Efterretninger om, at Byen var i Woernes Hænder, naaet Rodder River og det affendtes Forhæringning, andre 50 Mand af vore Kammerater og 5 Ryttere. Ved disses Ankomst forjægte Hjenden aabenbart, at det var Trods-trophen til en større Forhæringning, og Boerne faldede nu op og ved til Kuglerne bag Byen. Saaledes blev vi

undfattede efter i omtrent 9 Timer at have været under Jld.

Saa samlede vi vore døde og saarede sammen og saa, at af os 40 i Teltene, var 11 Mand dræbte og 17 saarede, saaledes at kun 12 var uskadede. Tre af de saarede døde i Løbet af Natten. Men det var i det hele taget et Vidunder, at nogen af os undslap.

Næsten alle de dræbte var irruine af etspaltne Kugler. Hjenden synes ikke at have anvendt andre. Saarene var frøgtelige, nogle saa store, at man kunde putte en tngtet Næve ind i dem. I enkelte Tilfælde var Hovedet fuldstændigt sprængt bort.

Efter at have samlet vore døde og saarede, gennemgik vi alle Husene. 36 mistænkelige Hus blev brændt af. Vi miste se, at Kvinderne, som vi var udførdt for at beskytte, havde forsynet deres Mand med Proviant under Kampen.

Vi trat os derefter tilbage for Natten til nogle Forstansninger paa en Høi, men ingen af os kunde sove. Næste Morgen vendte vi tilbage til Landsbyen for at begære vore skattede Kammerater. Vi fik neppe Tid til, før Voerne atter i store Skarer ryttede frem mod Byen. Vi maatte søge til vore Forstansninger, og ved Sænet heraf forstændt Voerne atter.

Vi brændte saa vore Forraad af tung Indbyggerne til at forsyne os med Kærter til de saarede og drog tilbage til Rodder River, hvortil vi ankom ved Middagstid, sørgmodige og udførdte.

Siden da har vi sovet i Stanserne, ventende et Angreb fra det store Voer-Kommando, som siges at være her i Nærheden.

— En anden Soldat giver ogsaa en Skildring af Affæren ved Jacobsdal. Han fremhæver, at Voerne her, som ved saa mange andre tidligere Lejligheder, benytter etspaltne Kugler. Endvidere bemærker han sig over den Raahed, Voerne udsatte ved at stude Kugler ind i de dødes Legemer. Den ovenfor omtalte Soldat, der vilde hjælpe sin Kammerat, blev gennemboort af 20 Kugler, af hvilke de fleste ramte, efter at Manden var styrket død til Jorden.

— Denne Korrespondance om et Sammenstød, er et Eksempel i Stedet for mange paa den frøgtelige Raade, hvorpaa Voertrigen føres, efter at den regelmæssige Krigsførelse for Maaener siden erklæret for uret, men det synes ikke at hjælpe No.

Den skønneste Død.

Fornylig holdt Professor i Geologi Heim i Jorid et Foredrag om de Jølefer, som en nedstirrende Bjerg-bæftiger kan have i sine sidste Livsøjeblikke. Foredraget er gengivet i det for nylig udtomne Hefte af „Psychische Studien“ og giver blandt andet følgende Oplysninger.

Efter Professor Heims Mening er de stræklige Jølefer, som man forbindet med en Nedstirning fra Bjergene, ikke berettigede. Man mener saadant, at de nedstirrende befænder sig i den største Fortvivlelse og saa udbolde de frøgteligste Smerter, og man tror, at Ansigtsstrækkene paa den forulykkede ma være fordeje af den udfaaede Angest. Men de Vennesters Erfaringer, som have oplevet faaban et Ulykkestilfælde og med Ud-Opatteise. Jøleferne hos forulykkede, som ere døde paa Stedet, og fra hvem man altsaa ingen Efterretninger kan faa, ma dog stemme overens med dem i de Tilfælde, hvor der kun indtraadte Bevidstheds.

De vaagne op som fra de døde og kunne fortælle, hvorledes Døden føles ved et pludseligt Ulykkestilfælde. Hos det store Flertal af nedstirrede fremstilles det ens, kun ganske enkelte have opfattet det anderledes.

Den Tilstand, som med Døden for Njæ indtræder ved pludselige Ulykkestilfælde, og som altsaa for de fleste Vedkommende er ens, er ganske anderledes end ved mindre pludselige indtrædende Dødsaaarager. Følgende Høvedsbetegn er fremtrædende: Der føles ingen Smerter, lige saa lidt som den lammende Skrak, der indtræder ved Udbruddet af en Jldbrand. Intet Spor af Angest, Fortvivlelse eller Pine er til Stede. Derimod raader rolig Alvor, dyb Resignation, aandelig Sittethed og hurtigt Tankestille. Hos alle er Tankevirk-somheden overordentlig stor, forhøjet ved den hundredfoldige Hurtighed og Enkelthedsfølelse. Forholdene og Entelighederne ved Ulykkestilfælde overflues klart og bestemt; ingen Forvirring indtræder. Ilden synes meget forlangt. Man overlægger og handler lynsvært.

Disse paafølger for den forulykkede et fuldstændigt Tilbageblik over hans hele Liv. Til sidst hører den nedstirrende en vidunderlig Musik, og det synes, som faldt han ind i en hellig Himmel med rosenfarvede Stryer. Derpaa tabes Bevidstheden uden Smerter, saadantligvis i samme Vjeblik som Standsningen her, hvilket høit hører og stætte føles med Smerter. Af Samferne tabes saadantligvis Hjel-sensifit.

Ulyksteren Sigrift, der baglænds faldt ned fra Toppen af Karpfjodens i Ranton Glarus, fortalte til Professor Heim, at han under Faldet var

ved den fuldeste Bevidsthed, men be-suaet ikke pintes af Angestfølelser; han havde beridmet snarere en Forestill-ing om at blive baren ned efter i en behagelig Svæven. Han overlaa sin Stilling og sin Families Fremtid med en Hurtighed, som ellers vilde være umulig. — Om Mandens, som Jolt ofte paaflaar indtræder, var der stætte itte Tale, og først det stærke Stød mod den snedakte Jord fratog mig smerte-løse Bevidstheden. De Strammer paa Hovedet og Lemmerne, jeg i Forvejen fik mod Klippemuren, følte jeg ikke. Jeg kunde ikke tænke mig en lettere og sønner Død. Min Genopvaagnen bragte imidlertid andre Følelser.

Da saa sine egne Erfaringer om Hjel-leferne ved Nedstirningen meddelte Professor Heim. Sammen med en af gode Hjerterandere besteg han ved Sentis Healen. Der laa endnu me-gen Sme, og Opligtningen blev farlig, da de oven over Jælden paa omtrent 1800 Meters Højde faldt paa en stejl Sneraart. Professor Heim gik foran men gled straks staaende ned efter. Han førtes med Bindens Hurtighed ned mod et Klippehoved paa venstre Side, faldt mod Klippentanten, gled derpaa videre paa Klippen med Hovedet ned efter og faldt til sidst omtrent 20 Meter frit gennem Luften, indtil han blev liggende paa Sneranden under Væggen. Han kendte hvert Vjeblik nøje forud Stødet, som vilde følge, og forsøgte at bremse, hvorved han saarede sine Fingre; han hørte Hovedets Slag mod Klippen og ligeledes Legemet dumpe fald, men Smerter følte han først en Time efter. Alle de foran skildrede Kendetegn var ogsaa tilstede hos ham: den sammenhængende klare og raske Tænten og Indtryk-tilt af den oppejede No og den herlige Musik.

Heim oerbejdede for Eksempel næs-agtig under Faldet, at han ikke kunde holde sin bebudede Tiltraadelsesfore-læsnings som Privatdocent.

Da Professor Heim stode imod Klippen, syntes han, at en sort Gen-stand faldt ned over ham, og at han af alle Kræfter raabte tre eller fire Gange efter hinanden: „Det har jo stætte itte gjort mig noget.“

Men Sagen er, at han fra det Vjeb-lik, da han stode imod Klippen, har været bevidstløs, thi kort efter, at han havde raabt disse Ord, var Profes-sorens Ledjager, huagende sig videre Trin for Trin, allerede naaede ned til ham, og de fortalte ham til hans For-bærfelse, at han i en halv Time intet Svar havde givet. Deraf indfaa han, at han ved Stødet havde tabt Bevidstheden.

Efter Professor Heims Mening er Døden ved Nedstirning kun grufuld, naar Døden itte straks paafølger.

Professor Heim har modtaget en Mængde Stridreiser fra forulykkede, der stadfaeste hans Fremstilling.

Barnet i Stormen.

Det stormede paa Høvet. Et Skib var i Rod,

Det blev tumlet, rullet og vugget, Blaaforde Bønde mod Blanke bryd, Lurende Star bebudede Død, Og Stjerner og Jyr var slukket.

Der stod en Blot kleg, forntoilede Mand

I aandeløs Spænding paa Tæft, De vidste, det var imod Døden hen, Og nu, da de kun havde Timer igen, Var en higende Livsig til væft.

Kun Sigrmandens Sen var stætte rad

— En Gut paa en halv Snes Vintre —; Haa stød, som om Glæden sejede med, Som støtted hans Jod paa et stængt Sted, Som Vøigen ej magted at splintre.

De spurgte, hvorfor han ej tætte Gru, Skent Døden dem fulgte i Star; Men Gutten loared med underne Hu: „Hvorfor skulde jeg være bange nu, Min Jaser staar jo ved Røret!“

Ja, Herre, naar Vølger og Storm og Sker

Har trænede Død mig sooret, Saa gjo mig en Tro som Barnets her, Da lyfter det mig i Kampens Jærd: Min Jæder staar jo ved Røret!

Den flege Mandarin.

En kinesisk Embedsmand havde ved Tpoeti mistet det Segl, som var bleven ham betroet af Kejseren. Saa fremt dette blev opdaget, var han stikker paa at blive hølshugget. Han henvendte sig derfor til en høitstaaende Mandarin og klagede sin Rod for ham.

„Har du en Hjende, hvem du kan mistænke for Tpoeriet?“ spurgtte Mandarinen.

Drukkenflab

San fueser. — Et Døds Mand, Broder, Jæder efter nogen af Døds Slagninge liden af den Snodum, Drukkenflab? Vi har et Hæft Vjeb-lik derimod, og som kan blive givet Værdien uden denne Hæftede. Skriv et eller mere Op-lysninger og indsig til: Hjemmer, Broder, P. O. Saunders & Co., Sta. C., Chicago, Ill.

Smertex i Anggen, Mustlærne og Lemmerne opflaar, naar Ryterne er i Vorden. Dr. Peters Kuriko. Dr. Peter Fahrney, 112-114 So. Duquesne Ave., Chicago, Ill.

Fleishers garn er det eneste, der bruges af fornuftige mødre til strikning af barnetoi og barnesokker. Det er det mygeste, stærkeste og varigste garn, de kan kjøbe. Fleishers logo and text.

Søfter, læs mit frie Tilbud til dig og alle! Mrs. M. Sommers, Box, E. D., Ind., U. S. A. Mrs. M. Sommers, 18 North Main St., Council Bluffs, Ia.

Ulter-Malerier og andre Kunstmalere, saa som Portraiter, Blomster samt Landskabs- og Marine-scener o. l. v. H. Jensen, 18 North Main St., Council Bluffs, Ia.

Veiledende Vink for Søndagskolelærere efter A. Hoplands „Half Hours with Teachers“. H. Jensen, 18 North Main St., Council Bluffs, Ia.

Et Horn Højskole, den ældste danske Ungdomsskole i Amerika. begynder sin Virksomhed den 3die Dec. b. A. (23de Skoleaar).

Den flege Mandarin. Drukkenflab. Cooper Commission Company, Live Stock, Room 216, Telephone 242, Union Stock Yards, South Omaha, ebr.